

Indre Missions andagter
NETANDAGTEN.DK

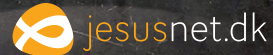
70 300 150

Nye andagter hver dag

FÅ APPEN 'ORD TIL EFTERTANKE' GRATIS

DOWNLOAD PÅ
Google Play

DOWNLOAD PÅ
App Store

jesusnet.dk

Læs mere om Jesus på:
jesusnet.dk/artikel/Jesus

SJÆLESORGLINJEN

HAR DU BRUG FOR
AT SNAKKE MED NOGEN?

HVER MANDAG AFTEN
KL. 19.00 - 22.00

82 271 333

 Indre Mission

Et ord med på vejen

Udgivet af Kirkelig Forening for den Indre Mission i Danmark.

ISSN 0901-2362 - 126. årgang

Ekspedition: Tlf. 82 27 13 37, email: ar@imh.dk

Redaktion: Morten Stubkjær Klausen, email: msk@imt.dk

Ansvarshavende redaktør: Asbjørn Asmussen,

tlf. 82 27 13 54, e-mail: aa@imt.dk

Hjemmeside: jesusnet.dk/etord

Layout: Ben Haman

Foto: Bent-Harman © Gemini

Håb er et anker

I Bibelen står der: »Troen på Gud er den sikre overbevisning om, at det, vi håber på, vil blive til virkelighed. Takket være troen ved vi, at det, vi ikke kan se, er til«.

»Håb« bruges jo altid om noget, der ikke er sket endnu: Vi håber, at ...

Det sker desværre tit, at det ikke går, som vi håber. Men Gud siger, at det, han lover, helt sikkert vil blive virkelighed. Det kristne håb er simpelthen at tro på, at det er sandt, hvad Gud siger – selv om den kristne ikke kan se det her og nu.

Bibelen kalder menneskers håb til Gud for et anker, der hænger fast i selve Guds usynlige virkelighed.

Når man i kirken bekender troen på »kødets opstandelse og det evige liv«, så er det troens håb, man sætter ord på.

Mange ting her i livet kan desværre se håbløse ud. Men vi må altid bede Gud om hjælp. Og når det drejer sig om det vigtigste i livet og evigheden, er kristne aldrig uden håb.

Den almægtige Gud selv lover, at det er et håb, som vil gå i opfyldelse.

Sprint Aagaard Korsholm

ET ORD MED PÅ VEJEN

JULI 2026

Jeg var ny og forvirret

For Anders Størborg var det afgørende, at ingen forsøgte at kontrollere hans vej til troen ▶

Fotos: Niels Etrup Brande

► Anders Storkborg var syg, så han skulle ikke nogen steder den aften. Alligevel bad han en kort bøn til Gud og sluttede med ordene: »Brug mig som et værktøj.«

Slutningen skyldtes udelukkende, at han havde hørt, at det var fint med en fast afrunding på bøn. Kort tid inden var han begyndt at undersøge, om der var noget om det med Gud og kristendom.

Han stod og kiggede ud over byen fra sin lejlighed i Aalborg og fik øje på en bakke i Nørresundby på nordsiden af Limfjorden. Noget uforklarligt trak i ham for at komme derover, men med sygdom i kroppen virkede det absurd.

»Jeg prøvede virkelig at bortforklare det og sagde til mig selv, at det var fjollet, men det blev ved med at presse sig på.«

Manden på bænken

I længere tid havde den i dag 24-årige Anders Storkborg oplevet flere mærkelige sammenræf, og nu kunne han ikke slippe tanken om bakken. Han gik derhen.

På en bænk ved foden af bakken sad en mand med en øl og en cigaret. De faldt i snak, og på et tidspunkt spurgte manden, om Anders Storkborg var kristen?

Først var han tilbageholdende, men besluttede at sige ja, for hvorfor havde han trods sygdommen og travet til Nørresundby, hvis det ikke var et udslag af tro?

»Det var første gang, jeg med min stemme erklærede

mig for kristen.«

Samtalen handlede om mandens liv og tunge problemer, og Anders Storkborg lyttede bare.

»Jeg havde en fornemmelse af, at jeg ikke skulle fikse noget. Jeg skulle bare være der.«

På vej derfra mærkede han en byrde lette – ikke fra ham selv, men fra manden på bænken, og det slog ham, at han heller ikke selv var syg længere.

Det gik op for ham, at han ikke havde taget turen for at få noget, men at han vist i stedet var kommet for at give. Og samtidig fik

Ingen forkerte spørgsmål

Gennem halvandet år som fast kirkegænger i Ansgars Kirken i Aalborg og gennem en bibelgruppe for unge mænd, der er nye i troen, er han blevet klogere på den kristne tro og det kristne fællesskab.

For ham var det mest udfordrende ikke oplevelsen på bakken, men alt det bagefter, da han mødte kirken og andre kristne.

»Jeg var bange for at sige noget forkert og at stille de forkerte spørgsmål eller blive mødt med svar, jeg slet ikke var klar til.«

For hvordan træder man ind i en kirke, når man ikke har sproget, baggrunden eller de uskrevne regler med? Foruden sin barnedåb havde Anders Storkborg ingen kristen

opvækst og ingen naturlig fortrolighed med kirkelivet. Konfirmationstiden i Ansgars Kirken var hans seneste møde med kirken.

»Jeg havde ikke noget med i rygsækken. Ingen salmer, ingen bibelhistorier, ingen erfaring med, hvordan man er i en kirke.«

Plads til forvirring

Han forventede, at nogen fra kirken hurtigt ville forklare, hvad hans oplevelser betød, og hvad det nu forpligtede ham på, men det skete ikke.

»Ingen prøvede at overtage min historie. Ingen sagde: Det, du oplevede, betyder sådan og sådan. Det var en kæmpe lettelse.«

Han blev modtaget af mennesker, der lyttede til ham, og en ung fyr på hans egen alder inviterede ham med til en aften i en kristen forening for unge.

Og der var plads til ham og hans nye tro.

»Jeg følte ikke, at jeg skulle præstere min tro. Jeg måtte godt være ny. Og forvirret.« Det blev afgørende for ham, at ingen forsøgte at tage kontrollen over hans omvendelse.

»Gud havde allerede gjort noget. Det skulle de ikke forbedre. De skulle bare give plads.«

Ordet tro har han det svært med.

»For mig føles det mere som viden. Altså ikke som noget, jeg kan bevise – men heller ikke som noget, jeg kan lade være med at handle på.«

Efter turen til Nørresundby kom han i tanke om et syn, han tre dage tidligere havde haft, men først nu forstod. Han så sig selv sidde på sin seng sammen med Jesus.

»Jeg kan ikke gengive, hvad der blev sagt, men jeg kan mærke, hvad det gjorde. Der faldt en ro over mig, som jeg aldrig har oplevet før,« forklarer Anders Storkborg.

Forandringen er ikke afsluttet, og hans historie beskriver ikke et afsluttet kursskifte i livet, men noget i ham er sat i bevægelse.

»Før jeg var troende, var jeg en vild, ung karl, og det er jeg stadig lidt en gang imellem, men der er kommet mere godt i mig,« siger han.

»Jeg forstår ikke altid, hvorfor jeg skal det, Gud beder mig om, men jeg har lært, at det er det rigtige at følge.«

